

Arrest

nr. 61 897 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDEVOORDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. In 1995 diende u ten gevolge van problemen met het Sri Lankaans leger, dat oprukte in Jaffna, samen met uw echtgenote en zes kinderen te verhuizen naar Vavuniya. Ten tijde van het vredesbestand, tussen 2002 en 2006, hielp u de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), zoals de meesten in uw wijk, door middel van het geven van voedselpakketten. Na het einde van het vredesbestand in 2006 deed u dit niet meer uit angst te zullen worden vermoord door het Srilankaans leger. Uw twee oudste zonen, S (...) en J (...), hadden wel contacten met de LTTE. J (...) vluchtte, nadat hij geraakt werd door een kogel van het Srilankaans leger, naar Maleisië, waar hij momenteel nog steeds verblijft. S (...) werd door de militairen regelmatig

bij u thuis gezocht, hoewel hij daar niet verbleef. Op 27/09/2009 heeft u van enkele jongeren vernomen dat S (...) gearresteerd was. Uit angst te worden geslagen door de militairen vluchtte u samen met uw echtgenote en drie kinderen die nog thuis woonden naar de woning van een priester. Omdat u vreesde dat het leger ook uw andere zoon K (...) zou meenemen, besloot u samen met uw zoon uit Sri Lanka te vluchten. Eind september 2009 reisde u naar Colombo, waar u op 12 november 2009 samen met uw zoon en een smokkelaar een vlucht nam naar Abu Dhabi en vervolgens naar Jordanië. Vanaf daar werd u per auto naar België gebracht waar uiteindelijk op 23 november 2009 aankwam en een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, de nationale identiteitskaart van uw zoon K (...) n, een gelegaliseerde kopie van de geboorteakte van uw zoon K (...) n, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van de geboorteakte van uw echtgenote, een kopie van uw huwelijksakte, een attest van de Human Rights Commission of Sri Lanka, een attest van de Sri Lanka Red Cross Society, uw clinic appointment card, twee medische boekjes uit Sri Lanka en een medisch attest uit België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er namelijk geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u uw land van herkomst diende te verlaten uit vrees dat uw zoon K (...) n zou worden opgepakt door de militairen.

Ten eerste legde u geen enkel bewijs neer dat aantoonde dat het leger werkelijk op zoek zou zijn geweest naar uw zoon K (...). Volgens uw verklaring was dit zo omdat uw andere zoon S (...) gearresteerd werd door het leger. Uw blote bewering dat wanneer één familielid wordt verdacht van iets, de militairen dan ook andere familieleden van die persoon zullen verdenken (zie gehoorverslag CGVS p. 9) is onvoldoende om uw vrees aannemelijk te maken. Daarenboven valt deze redenering niet te rijmen met uw bewering dat het leger al gedurende lange tijd op zoek was naar S (...) (zie gehoorverslag CGVS p. 10) maar dat u pas op het moment dat S (...) gearresteerd was met K (...) n bent gevlucht. Ook op het einde van het gehoor wanneer u werd gevraagd waarom u denkt dat u of uw zoon bij terugkeer naar Sri Lanka zal worden ontvoerd en verwijderd, kon u dit enkel argumenteren door te stellen dat dit soort dingen nu eenmaal gebeuren in uw land (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dergelijke algemene uitspraken kunnen echter op geen enkele manier uw persoonlijke vrees aantonen.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u verschillende verklaringen aflegde omtrent de reden waarom het leger op zoek zou zijn naar K (...) n. In eerste instantie verklaarde u dat S (...) was gearresteerd en hierdoor ook andere familieleden zouden worden verdacht door het leger (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Wanneer u even later opnieuw wordt gevraagd waarom het leger op zoek was naar K (...) n stelde u dan weer dat hij nogal groot is en dat hij de Tamil Tijgers zou hebben geholpen met onder andere het geven van voedselpakketten (zie gehoorverslag CGVS p. 12). De vaststelling dat u twee keer een andere reden aangeeft, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven verklaarde u dat u van andere mensen hebt horen zeggen dat K (...) n de Tamil Tijgers heeft geholpen (zie gehoorverslag CGVS p. 12), hetgeen impliceert dat u het zelf niet zeker zou weten.

Ten derde legde u zeer vage verklaringen af wanneer het ging over de connecties die uw zonen zouden hebben gehad met de LTTE. Wat betreft J (...), weet u niet sinds wanneer hij lid zou zijn geweest van de LTTE (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Hoewel hij volgens u is beschoten door de militairen en hij daardoor Sri Lanka is ontvlucht, kunt u zich niet herinneren in welk jaar dat gebeurd zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Na lang nadenken noemt u het jaartal 2005 maar rekening houdend met het vredesbestand dat pas in 2006 werd beëindigd, is dit weinig waarschijnlijk. Ook wat betreft S (...) kunt u niet zeggen sinds wanneer hij lid zou zijn geweest van de LTTE en weet u überhaupt ook niet of hij wel lid was of niet. Bovendien wist u ook niet waar hij verbleef of wat hij voor de LTTE deed (zie gehoorverslag CGVS pp. 9 – 10). Uw verklaring dat u dit niet zomaar kunt vragen, is geen afdoend argument dat u helemaal niets zou weten over de activiteiten van uw eigen zoon. Ook wat betreft K (...) n zou u van andere mensen hebben horen zeggen dat hij de Tamil Tijgers zou hebben geholpen met onder andere het geven van voedselpakketten. Het is echter niet geloofwaardig dat andere mensen hiervan op de hoogte zouden zijn geweest maar u als zijn vader bij wie hij inwoonde dit niet zou hebben geweten.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en

er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart, uw gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw recent vertrek uit het noorden van Sri Lanka en uw hieraan verbonden asielrelaas te staven. De attesten uitgegeven door de Human Rights Commission of Sri Lanka en de Sri Lanka Red Cross Society bevestigen enkel dat er een klacht werd ingediend omtrent de verdwijning van uw zoon S (...). Ze bewijzen echter niet dat uw zoon werkelijk is verdwenen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 februari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid

kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker wijst er op dat het CGVS zijn negatieve beslissing op basis van een gebrek aan geloofwaardigheid verantwoordt.

Verzoeker wijst er ook op dat hij bij zijn asielaanvraag attesten neerlegde van de Human Rights Commission of Sri Lanka en de Sri Lanka Red Cross Society als bewijs van de verdwijning van zijn zoon Sayathan en zijn geponde vrees of reëel risico voor hemzelf en zijn zoon.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze getuigschriften niet heeft neergelegd bij zijn asielaanvraag die dateert van 8 december 2009, maar op 10 januari 2011. Bij het CGVS verklaart verzoeker dat hij de attesten aangevraagd heeft omdat hij geen bewijs had dat de militairen zijn zoon hadden meegenomen. Het attest werd speciaal aangevraagd om zijn asielrelaas in België te staven (gehoor, p. 6).

De Raad stelt vast dat volgens de verklaringen van verzoeker zijn vrouw de aangifte deed terwijl hij zelf als klager vermeld staat. De verklaring dat zijn echtgenote zijn naam gegeven zal hebben overtuigt niet. Daarenboven vermelden de getuigschriften dat de zoon van verzoeker door onbekenden ontvoerd werd terwijl verzoeker stelt dat hij door militairen gearresteerd werd. Ter zitting bevestigt verzoeker dat de ontvoering door militairen gebeurd zou zijn, maar geeft hij geen verklaring voor het verschil tussen zijn verklaringen en de getuigschriften. Onbekenden zouden zijn andere zoon K (...) bedreigd hebben met ontvoering terwijl verzoeker bij het CGVS stelt dat hij vreest dat zijn zoon door militairen gearresteerd zou worden. In zijn asielrelaas stelt verzoeker niet dat er concrete bedreigingen zouden geweest zijn maar vermeldt een vrees dat zijn zoon stiekem ontvoerd zou worden als zij zouden terugkeren naar Sri Lanka (*"Dit soort dingen gebeuren nu eenmaal in mijn land"*, gehoor, p. 12)."

In de vragenlijst stelt verzoeker dat het leger zes maanden geleden naar zijn huis kwam en vroeg naar zijn zoon S (vragenlijst, nr. 5), maar vermeldt hij ook geen bedreiging ten aanzien van zijn zoon K. (...)

De Raad stelt vast dat de voorgelegde attesten gesolliciteerd zijn en geen bewijswaarde hebben. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Wat de band van de oudste zoon van verzoeker met de LTTE stelt de Raad vast dat zijn verklaringen niet eensluidend zijn.

In zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat hij reeds drie jaar geen nieuws meer heeft van zijn oudste zoon J (...) (stuk 12, nr. 16). Ter zitting stelt hij dat hij wel contact had met andere Tamils, maar niet met zijn zoon. Tijdens het gehoor (stuk 3, p. 5) stelt verzoeker dat zijn zoon J (...) problemen had met de LTTE en in Maleisië woont en dat hij er af en toe telefonisch contact mee heeft. Hij zat bij de LTTE, militairen hebben een kogel door zijn been geschoten en meteen daarna heeft hij Sri Lanka verlaten (p. 12).

Wat de vage verklaringen van verzoeker betreft met betrekking tot de activiteiten voor het LTTE van zijn jongste zoon K. stelt de bestreden beslissing: *"(...)Ook wat betreft K (...) zou u van andere mensen hebben horen zeggen dat hij de Tamil Tijgers zou hebben geholpen met onder andere het geven van voedselpakketten. Het is echter niet geloofwaardig dat andere mensen hiervan op de hoogte zouden zijn geweest maar u als zijn vader bij wie hij inwoonde dit niet zou hebben geweten.(...)"*

De Raad schaaft zich achter dit deel van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op de mogelijkheid van misverstanden tijdens het gehoor, het zeer groot tijdsverloop tussen de feiten en het gehoor, de moeite om exacte data op te sommen, de moeilijkheid om over de burgeroorlog te spreken tussen vader en zonen.

Verweerder stelt: *"(...)Waar verzoeker verwijst naar het tijdsverloop tussen het ogenblik van de feiten en het ogenblik van het gehoor merkt verweerder op dat dit argument bijzonder zwak is, omdat een asielzoeker normaal bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtverhaal weer te geven, daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen, die in het geheugen van de asielzoeker gegrift zijn. Van verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij ingrijpende gebeurtenissen, zoals in welk jaar J (...) beschoten werd door militairen waardoor hij Sri Lanka is ontvlucht, in tijd kan situeren indien deze gebeurtenissen op de waarheid berusten. Voorts kan verzoeker zich evenmin verschuilen achter het feit*

dat het te pijnlijk was om met zijn zonen over het activiteiten voor de LTTE te praten. Gezien deze feiten aan de basis zouden liggen van de aangehaalde problemen, zo ook van zijn vlucht uit zijn geboorteland, kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij hieromtrent geloofwaardige en nauwkeurige verklaringen kan afleggen.(...)"

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, 3 september 2004, nr. 134.545).

De Raad houdt rekening met de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden inzake communicatie, maar stelt vast dat het relaas van verzoeker niet eensluidend is en niet overtuigt. Verzoeker is een etnische Tamil uit het Noorden van Sri Lanka, maar hij maakt niet aannemelijk dat zijn zonen goede relaties onderhielden met de LTTE en dat zijn zoon S (...) door militairen gearresteerd werd.

Verzoeker stelt dat ontvoeringen nu eenmaal gebeuren in Sri Lanka en dat dit hem en zijn zoon ook te wachten staat in geval van terugkeer naar Sri Lanka. Hij betwist de beoordeling van de algemene situatie in Sri Lanka door de commissaris-generaal op basis van een artikel van de Vancouver Sun van 16 augustus 2010 en twee rapporten van Amnesty International (stukken 4 tot 6 bij het verzoekschrift).

De commissaris-generaal baseert zijn oordeel op de "UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA" van 5 juli 2010 (stuk 15). Dit document stelt dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, onder meer personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, en dat derhalve elk dossier op zijn individuele verdiensten dient te worden onderzocht.

In dezelfde zin heeft het Europees Hof voor de Rechten van de mens in zijn arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na het arrest NA. v. the United Kingdom van 17 juli 2008 en in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 36-66). Het Hof stelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigt het standpunt ingenomen in het arrest N.A. t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (§ 129-130), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel

als cumulatief dient te worden afgewogen (NA. v. the United Kingdom, § 130) en rekening houdend met verhoogde veiligheidsmaatregelen die ingesteld zouden kunnen worden omwille van een wijziging van de algemene situatie in Sri Lanka (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 94).

De Raad stelt vast dat het artikel van de Vancouver Sun van 16 augustus 2010 bovenvermeld document van het UNHCR niet weerlegt. Ook de neergelegde documenten van Amnesty International die onder meer handelen over de voortdurende straffeloosheid in Sri Lanka ten aanzien van schendingen van internationale mensenrechten en het humanitair recht weerleggen bovenvermeld standpunt van de commissaris-generaal en UNHCR niet. Niet alle Tamils uit het Noorden hebben nog nood aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, onder meer personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE. Elk dossier dient derhalve op zijn individuele verdiensten te worden onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij en zijn zoon bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico lopen te worden ontvoerd, mishandeld, gefolterd en vermoord.

De Raad wees er hierboven reeds op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn dat hij en zijn zoon bij een terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico lopen te worden ontvoerd, mishandeld, gefolterd en vermoord.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS